

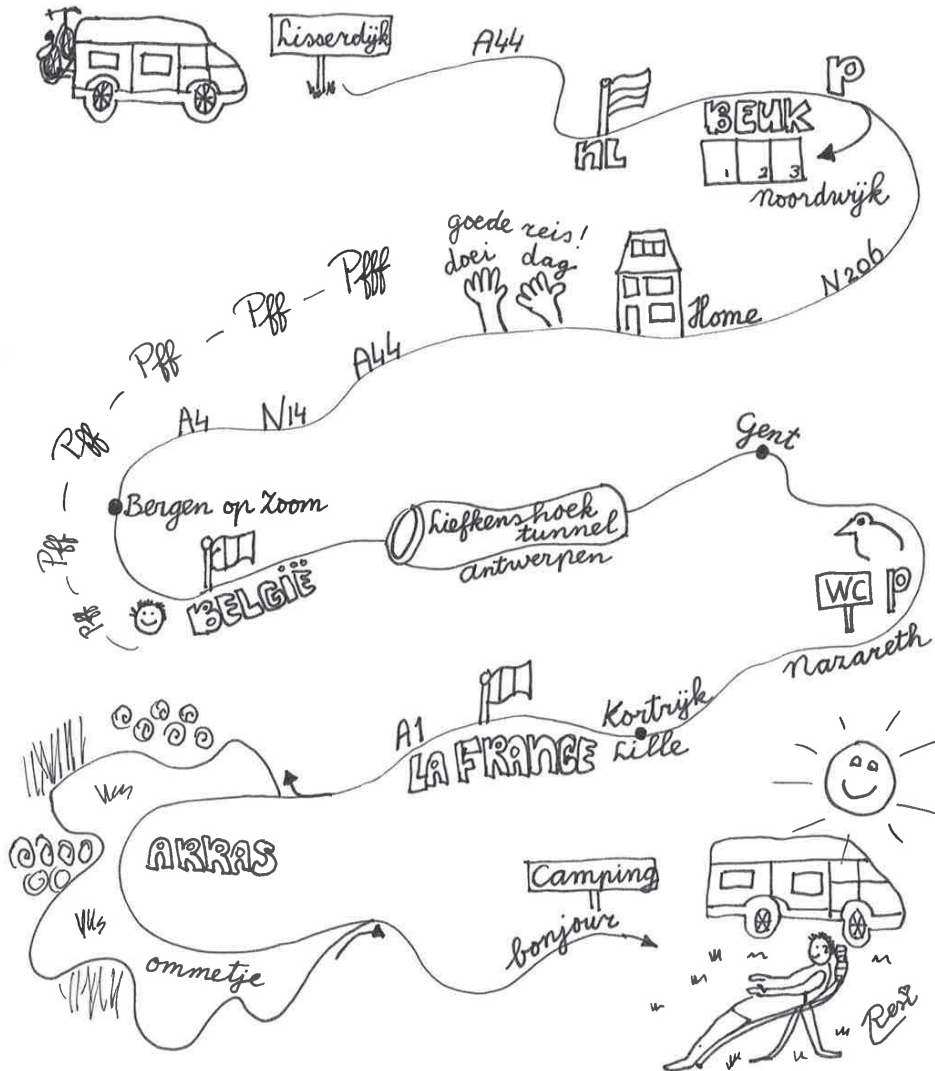
Verbeten draai ik de pedalen van mijn e-bike rond.

Ik kan het niet, ik durf het niet.

Ik denk dat ik het kan, ik ga het doen.

spanning in het diepe...

Rood

‘Waar zijn de sleutels van “de Klaas”?’ roept de man van de camperverhuur, ondertussen zoekend in een la met sleutels. De vraag blijft hangen in de lege ruimte.

De man, een zestiger, draagt een zwarte overall. Op dit moment lijkt alles wel zwart in mijn leven. Uit de broekzak van de man steekt het handvat van een hamer. Ik stoor hem vast tijdens zijn klus. Terwijl ik me afvraag wat hij met ‘de Klaas’ bedoelt, vindt hij zelf de sleutels. Ik loop achter hem aan het kantoortje uit en sla mee de hoek om. Buiten, op een lagergelegen pleintje, zie ik tussen een tiental witte camperbussen een rode staan. Koos ik voor mijn lievelingskleur of juist omdat ik de liefde nu zo mis?

Ik groeide op met weinig liefde. Vroeger, tijdens het kamperen met ons gezin, was rood meer de kleur van verborgen woede, met als gevolg dat ik lang zoekend en hunkerend naar ware liefde ben gebleven.

We dalen af naar het pleintje.

‘Heeft u al eens eerder in een camper gereden?’ vraagt de verhuurder, terwijl hij de zijdeur openschuift.

Het antwoord is nee, maar dat ga ik hém niet vertellen! Ik negeer de vraag en stap nieuwsgierig naar binnen. Ik kijk rond en vink af: klein keukenblok, koffiezetapparaat, koelkast, tweepersoonsbed, compacte kledingkast en een toilet voor als het echt niet anders kan. Ik voel me hier direct thuis. Met deze camper wil ik kamperen, weer blij zijn met mezelf, nadenken over wat er allemaal gebeurd is én doorgaan met mijn leven. Blij stap ik weer naar buiten. Ik loop om de camper heen en schrik van de hoge fietsdrager achterop. Dat gaat een dingetje worden deze reis.

‘Kunt u me helpen mijn fiets op de drager te zetten?’ Samen tillen we mijn e-bike op en hij probeert de fietshaak te bevestigen.

‘Dat gaat niet lukken’ mompelt hij, terwijl hij wegloopt. Ik kijk ondertussen een beetje angstig omhoog naar de heuvel die ik straks als eerste op moet rijden. Wanneer de man terugkeert met een passende beugel en die handig plaatst aan

de fiets, kijk ik hem dankbaar aan.

‘Wilt u de camper naar boven rijden?’ vraag ik op mijn allerliefst. Gelukkig, dat doet hij. De eerste hindernissen zijn getackeld.

Boven neemt hij eerst foto’s van de camper. Ik kijk ongerust toe. Die gaan straks als bewijs dienen voor mijn eventuele schades. Hij loopt terug naar het kantoor, scharrelt weer in de laden en kopieert nauwkeurig de bestaande krassen op het contract. Toch een beetje bevreesd onderteken ik het huurcontract. Dan ontvang ik de sleutels met de naam ‘Klaas’ erop. Zou de eigenaar zo heten? Terwijl ik achter het stuur kruip, verman ik mezelf. Ik reed zo vaak naar Frankrijk, urenlang doorrijden, dwars door Lyon, met liefdevolle support naast me. Dit moet ik toch kunnen.

Met bonzend hart en klamme handen start ik de auto en sla ik vanaf het parkeerterrein linksaf. Ik heb het vooraf allemaal bedacht: de dijk bij Lisse afrijden, de A44 op en gas geven, een eindje verder afslag Noordwijk nemen en doorrijden naar het parkeerterrein van busmaatschappij Beuk. Daar wil ik eerst oefenen met achteruitrijden en inparkeren.

Ik voel dat de man mij nakijkt. Geen tijd om na te denken; schakelen, draaien en bidden dat het allemaal goed zal gaan. Op de snelweg ben ik even in mijn element, maar de weg langs de Leidsevaart voelt minder veilig. Opgelucht zet ik even later de auto bij Beuk stil. Bijkomen van dit eerste

avontuur. Ik kies een vak voor touringcars uit en wil daar inparkeren. Naast! Nog een keer; nu slaat de motor af. Boos op mezelf start ik de motor opnieuw. Waar zit de handrem eigenlijk? Die zal ik straks in Frankrijk nodig hebben. Ik vind hem links van me, heel laag gesitueerd. Rare plaats; vast ontworpen door mannen. Ik kan er nauwelijks bij.

Waarom doe ik dit mezelf aan, vraag ik me af. Wie wil er nou op haar eenenzestigste alleen op reis in een camper? Ik baal en wil het ding acuut terugbrengen. Maar een 'Veldhoven' moet dit kunnen, zeg ik tegen mezelf, en gefrustreerd blijf ik het proberen. Uiteindelijk lukt het me en na nog een paar rondjes rijd ik iets zelfverzekerder door naar huis. Ik bof met een lege parkeerplaats op mijn plein; ogenschijnlijk rustig parkeer ik de bus.

Binnen de kortste keren dienen zich de eerste nieuwsgierigen aan. 'Wat ga jij nou doen? Alléén? Heb je dat al eens vaker gedaan?' Verbaasd drommen een aantal burens samen rond mijn camper.

'Nee, ik heb het nog nooit gedaan. En ja, ik ga alleen.'

'Waar ga je heen? Heb je een plan?' De buurtjes kijken me enigszins bezorgd aan.

'Ik ga naar Noord-Frankrijk en verder zie ik het wel.'

Laat mij nou maar, denk ik. In mijn koor zong ik het lied van Jeroen van der Boom: 'Op reis zonder plan, ja daar droom ik van', ernaar verlangend dit ook echt een keer te doen. Dat

moment is aangebroken. Ik zie op tegen de eenzaamheid, maar laad toch de camper vol met mijn spullen en leg voor de vorm een fleurig dekbed met twee hoofdkussens neer. In de kast hang ik een vrolijk zomerjurkje. Net als toen we samen gingen kamperen; gezelligheid en fleur in ons leven. Daar hielden we allebei zo van.

Na nog één nachtje in mijn eigen bed ben ik klaar om op pad te gaan. Twee lieve buurvrouwen zwaaien me uit. Ik rijd het plein af: opletten, sturen, niet wegdromen, in de buitenspiegels kijken. Wat gespannen volg ik de bekende wegen naar het zuiden. Op de Moerdijkbrug overwint mijn drang naar avontuur en ik beslis over Bergen op Zoom te rijden om daarna in België de Liefkenshoek-tunnel te nemen. Die weg reed ik vaker; spannend maar leuk.

Langzaamaan begin ik iets meer te ontspannen en als vanzelf gaan mijn gedachten terug naar de zomer van '95. Bijna veertig was ik en ineens voelde ik wel die warme gloed van liefde. Ik was getrouwd met mijn eerste man toen ik verliefd werd op een andere man. Voor het eerst voelde ik echte liefde. Die liefde paste toen echter nog niet in ons leven. Het bleef heel lang bij verlangen naar elkaar. Pas jaren later gingen we samen verder. Voor het eerst samen kamperen in het kleinste tentje dat we konden vinden. Kamperen en liefde, wat een heerlijke combi. Ik had toentertijd nog geen enkele interesse in cultuur en kathedralen. Vandaag ga ik mijn schuldgevoel hierover inlossen en kamperen in de buurt van

Amiens en Chartres. Mijn leraar kunstgeschiedenis kan trots op me zijn als ik daar de 'beroemde' kathedralen ga bezichtigen.

Bij de tunnel raak ik toch even in paniek. Waar zit het licht eigenlijk? Ik draai aan de knoppen. Er begint een lichtje te branden. Is het stadslicht? Ik heb geen idee en rij maar verder. Nabij Gent maak ik een toiletstop, net als vroeger. Frankrijk op een steenworp afstand, beginnend vakantiegevoel. Zo voel ik me ook als ik even na de middag mijn weg vervolg en de Franse grens passeer. *Vive la France!* Een oud geluksgevoel maakt zich van mij meester. Als op vleugeltjes ga ik verder en rijd bijna het bord richting Arras voorbij. Snel zwenk ik naar rechts om de afslag naar de camping te nemen.

Naast me is de passagiersstoel leeg.

Boos

Mijn navigatie geeft duidelijk aan dat dit weggetje naar de camping leidt. Ik zit in tweestrijd, want ik hou niet van smalle weggetjes. De onvoorspelbaarheid maakt me onzeker. Toch sla ik de weg in en kronkel tussen de graanvelden door. Ik schakel, neem de bochten, voet bij de rem voor een eventuele, onverwachte zijweg. De goudgele pracht van het graan maakt me rustig en ik voel me best trots. Ik doe dit toch maar even... Ik draai mijn raam open en laat de geur van gedroogd graan binnen. Vakantie.

Links van de weg verschijnt het campingbord. Ik steek een steil weggetje in en rijd stapvoets richting *'accueil'* om daar tijdelijk te parkeren. Nee, hè! Ik heb niet aan de middagrust gedacht. *'Fermé jusqu'à 15 heures'* staat bij de deur van

de receptie. Dan maar alvast wat rondneuzen en kijken of er überhaupt een plekje is. Ik slenter onopvallend langs de slagboom en volg het pad verder omhoog. Links en rechts staan caravans met voortent, niemand te zien. Rechts naast een kruising is een lege plek. Daarnaast is nog een caravan te zien, met ervoor een ouder lezend stel. Ik denk: wat zou ik graag zo willen zitten. Lekker samen lezen voor de tent. Ik voel me bekeken, maar laat dat niet merken en loop rustig verder. Er zijn gelukkig meer lege plekken; hier kamperen gaat goedkomen. Ik hoor spetteren, geroep en gelach en ontdek een zwembad. Dat ga ik straks als eerste doen: een plons nemen.

Om drie uur loop ik terug naar de receptie. Zoals gewoonlijk nog even wachten op het Franse kwartiertje. Daar kan ik slecht tegen. Een grijze dame in mantelpak opent eindelijk de deur en dribbelt vlot terug naar haar bureau. Terwijl ze plaatsneemt, klikt ze haar monitor aan en kijkt me vragend aan.

'Bonjour madame, heeft u een plaats voor mijn camper?' zeg ik in mijn beste Frans.

'Do you speak English?' De madame kijkt me over haar leesbrilletje strak aan; ze klinkt zakelijk en bijna bot. Nou, vriendelijk is anders, zeg. Leve de klant. Weg zijn mijn goede bedoelingen.

'Yes'. Dan maar in het Engels; ik stel mijn vraag om een plaats voor mijn camper opnieuw.

‘Natuurlijk, er is nog plek.’ De dame pakt een plattegrond van de camping. ‘Hier is nog plaats en daar en als u even doorrijdt ook nog daar verderop.’ Ze wijst te snel de plaatsen aan die ik net al heb gezien.

‘Bent u hélemaal alleen? Nee toch zeker? Dan heeft u misschien een hond? Hoelang blijft u hier, een week?’ Ze typt ondertussen alles vlot in het systeem.

‘Ja, ik ben alleen. Ik blijf maar één nacht, geen hond’ reageer ik geïrriteerd. Kamperen in je eentje mag toch zeker wel? Het is allemaal al erg genoeg; moet ik me ook nog verantwoordwoorden voor het feit dat ik alleen reis?

De madame doet de slagboom voor me open en ik rijd regelrecht naar de lege plek rechts van het pad. Dicht bij het toiletgebouw staan: handig en verstandig. Terwijl ik parkeer, zie ik in mijn linkerooghoek het lezende stel zitten. Hun nummerbord verradt dat het Nederlanders zijn. Ze kijken nieuwsgierig op. Uit ervaring weet ik dat het altijd leuk is nieuwe gasten te zien arriveren. Toch kijk ik liever toe dan het lijdend voorwerp te zijn. Hun ogen prikken in mijn rug terwijl ik manoeuvreer: vooruit, achteruit, weer naar voren, niet te schuin. Het is lastiger dan ik dacht, ik sta, maar vraag niet hoe.

Eerst maar afkoelen in het zwembad. Ongeduldig rammel ik aan het onwillige veiligheidshekje en krijg met veel moeite het slot open. Ik leg mijn handdoek op een bed en stap het water in. Zwemmen, drijven, kopje onder duiken. De tra-

nen komen als vanzelf, ik laat alle emoties vloeien; niemand die het hier kan zien. Enigszins afgekoeld spoel ik even later in het douchegebouw alle chloor van me af, en na de afwasbakken verkend te hebben loop ik terug naar de camper. Ik installeer me verder, schud het bed op, schenk mezelf een glas witte wijn in en stap naar buiten om lekker te gaan zitten. Even helemaal niks.

‘Hallo buurvrouw, aan het kamperen? Bent u hélemaal alleen? In een camper?’ De vrouwelijke helft van het lezende stel loopt op me af.

‘Nee hoor, mijn man is even afwassen.’

Dat is natuurlijk niet waar, maar het antwoord is mijn mond al uit, voordat ik er goed over na kan denken. Ik heb helemaal geen zin om mijn situatie verder aan haar uit te leggen. Tegelijkertijd ben ik ook een beetje kwaad op mezelf. Hoe kon ik dat nou zeggen? Daarom breek ik het gesprek maar af, kantel mijn tuimelstoel achterover en kijk omhoog. Het liefst zou ik tegen hem willen zeggen: wat heb ik nou aan jou?